

је случај примене закона сложен, суд прихвата одлуке органа јавне власти, било да су то закони које је донело законодавство или судске одлуке редовних судова. Конзервативни судија обично даје предност вредностима које представљају полазиште доносиоца одлуке која је предмет испитивања у односу на вредности које представљају његово/њено сопствено полазиште.

Претпостављам да ће Уставни суд Републике Словачке увек настојати да буде опрезан уместо преактиван, како не би постао део „јудикализације“ политике (или обрнуто), делујући увек као жустар заштитник принципа да грађанин долази испред државе.

5. УМЕСТО ЗАКЉУЧКА.

Радно председништво Конференције.

Учесници Конференције испред Дома Народне скупштине.

ЗАКЉУЧНЕ ОЦЕНЕ.

Професор доктор Марија Драшкић.

Заменица председника Уставног суда Републике Србије.

Наша Конференције се бавила питањем да ли је могућ модел европског уставног судства. Из онога што је речено, произилази несумњиво да је то могуће и да тај концепт има два своја аспекта која се исказују у следећем. Са једне стране, тај модел остварује се кроз делотворну, узајамну, билатералну и међународну сарадњу уставних судова, кроз судски дијалог, али и кроз дијалог преко пресуда, за који је од посебне, круцијалне важности коришћење компаративне праксе. Оваква сарадња могла би водити савезу уставних судова или европској уставносудској мрежи која тражи од нас изградњу заједничке европске правне свести. Та заједничка европска правна свест обухвата вишеслојну сарадњу, пре свега, националних права, потом конвенцијског права и, најзад, за земље чланице Европске уније и европског права.

Са друге стране, овај концепт европског уставног судства мора свакако да уважи и поштовање различитости. Оне обухватају најпре социјални, економски и културни контекст у коме се налази сваки национални уставни суд. Томе свакако треба додати и изазове тако озбиљног феномена као што је глобална економска криза, противречности и тензије које повремено наступају између националних уставних судова и Европског суда за људска права у Стразбуру, важност правне традиције, правне културе која је израз самосвести, поштовање националног идентитета и, најзад, различита пракса савладавања ауторитарне прошлости.